

Abtenau 2015

De rit naar Abtenau verliep voorspoedig, zodat we na exact twaalf uur rijden aankwamen in het hoofddorp van het Lammertal. Na het avondeten konden we nog een flinke poos nagenieten van de zomerse avondwarmte bij een lekkere pint op het terras, op het marktpllein van Abtenau, onder de spitse toren van de ranke dorpskerk. Die kerk zorgt 's anderendaags voor een natuurlijke wekker. Om zeven uur gaan alle klokken in de toren aan het bengelen. Vooral voor diegenen die in een kamer aan de voorkant van het hotel slapen, is het alsof de kerk óp hun kamer staat.

De eerste wandeldag rijden we met de Demersteebus naar de Postalm. De weg er naartoe is een heerlijk colletje, met verre zichten op Tennengebirge en Dachstein. Zelfs de gletsjer, bovenop het Dachstein-massief kunnen we zien. Na goed drie kwartier komen we, na een klein ommetje (navigatiefoutje van de bijrijder!), aan op parking 3. Van daaraf beginnen we te wandelen. Het is warm. De lucht is zó stralend blauw en daartegen tekenen de bergketens zich scherp af. Wat mooi. Nu eens over een smal pad, dan over een bredere almenweg, golft het parcours op en neer. Regelmatig stoppen om wat te drinken is het devies. De lucht is kurkdroog. Goed voor de vergezichten, maar wel nefast voor de dorst. Regelmatig drinken dus. Net voor de middagstop gaan we weer hoogte winnen. Het is puffen geblazen nu. Op een koel plekje tussen de dennen drinken we op de gezondheid van Eddy VE. Hij trakteert met Belgische jenever. Tegen kwart voor één komen we aan bij de Schafbergblickhütte, waar de Brettl Jause voor ons klaar staat. Op het terras, beschermd tegen de zon door enkele parasols, genieten we van onze eerste bergmaaltijd. Na de Jause gaan we even een kijkje nemen aan het panoramapunt met zicht op de Wolfgangsee, ooit een filmlocatie voor de Sissi-film.

Van dan af ging het bergaf, nog steeds onder een zinderende zon. Aan de Turlalm maken we de bocht om dan iets verderop de koelte op te zoeken van een smal Schluchtje, langs een bedding waarin bij natter weer een bergriviertje naar beneden dondert. Rest nog alleen een nijdig klimmetje, naar de Postalmkapelle, pittoresk gelegen tussen de almen met daarop de klingelende bonte koeien. Na exact **15 km en met een HV van 485 m** bereiken we weer de bus.

's Avonds is er op het podium, vóór het hotel, een optreden van vier plaatselijke muzikanten. De ene heimat-song na de andere zorgen voor een feestelijke ambiance. Er wordt in de handen geklapt, meegewiegd én gedanst. Tegen goed half elf sterft met de muziek ook de activiteit op het Goldener Stern terras weg. Morgen is er weer een stapdag – op tijd gaan slapen dus ...

Ook vandaag staat de zon weer samen met ons op. Op dag twee vertrekken we vanaf het hotel. Als aanloop nemen we een rustig wandelasfaltje dat ons tussen de almen door naar het dalstation van het kabelspoor brengt. De ochtend is nog lekker koel en de flank waartegen we straks zullen wandelen, ligt nog volledig in de schaduw. De bakjes brengen ons vanuit het dal naar iets meer dan 1 100 m. Vanaf het bergstation genieten we van een prachtig, wolkenloos panorama over Abtenau en verre omgeving. Over een brede Forstweg wandelen we richting Gsengalm. Onderweg neemt Michel T enkele van onze wandelvrienden mee op sleeptouw. Zij blijven, op hun tempo, de bredere weg volgen tot de hut. De anderen nemen een Steig en hijgen zich in scherpe zigzags hogerop. Na een stevige inspanning zien we de vlag aan de hut, boven de door de

almkoeien kapotgetrapte weidegrond, steken. Wat later drinken we op het terras van de Gsengalmhütte, met schitterend zicht op het brede, groene dal onder ons, een cola, Almdüdlar of gesprittstes Apfelsaft. Ondertussen heeft de zon voldoende hoogte gewonnen om de ganse bergflank in lichterlaaie te zetten. De klim naar het Berlinerkreuz, waarvoor het merendeel van onze wandelaars nog energie genoeg blijken te hebben voor de middagstop, vergt nog heel wat van onze krachten, doch het zicht vanop de top is ronduit verbluffend. We zien de uitlopers van het Dachstein-massief met de Bisschofsmütze, de Niedere Tauern, de Hochkönig en het Tennengebirge. Aan de overzijde van het dal tekent de Trattberg zich af aan de horizon. We drinken een Schnappske als Berg-Heil en dalen dan erg schuin af naar de Gsengalmhütte. Vriendelijke Jolinde ontvangt er ons met muziek. Tegen de honger krijgen we een Jauseteller. Alweer erg lekker. Als afscheid biedt Jolinde ons nog een schnapps aan. Eddy S maakt nog een ritje op de huis-pony en Charles T probeert, zonder merkbaar succes, een kip te hypnotiseren.

Volgt dan nog een fraaie afdaling. Aanvankelijk volgen we de Forstweg, doch enkele bochten bergafwaarts kiezen we voor een smaller pad. Het afdalen wordt nu vrij technisch. Losse keien nopen ons tot voorzichtigheid. Gelukkig ligt het pad hier goed verborgen tussen de sparren, zodat we veelal in de schaduw kunnen wandelen. Langs ons klatert nu de Fischbach, het beekje dat ons zal vergezellen tot in Abtenau. Het bos verlaten we voor een prachtig groen intermezzo tussen de keurig gemaaide almen. Het lijkt wel een golfterrein ! Nog even verder dalen en we belanden in het dal. Daar wijst de Fischbach ons door een pastoraal mooi landschap naar de spitse toren van de kerk van Abtenau. Uit het water van de klaterheldere beek springt een waterspreeuw op. Dit schuwe vogeltje vind je aan snelstromend water waarin het zich tegoed doet aan kleine visjes. Keurig op tijd lopen we het Abtenauer Zentrum binnen. Er rest nog heel wat tijd voor een pint op het terras én voor een plons in de zwembijver, in de tuin van ons hotel. De zon zakt en maakt zich op om ons ook morgen nog één dag te verwarmen. **(16 km – 545 m HV)**

Er volgt dan nog een hilarische avondsessie. Ieder jaar weer hoort er een opdracht bij onze wandelvakantie. Dit jaar mochten onze stappers een tekening maken/laten maken van zichzelf. Niet echt een zelfportret, maar eerder een cartoon. De opdracht, ludiek bedoeld, ging een eigen leven leiden en de resultaten waren ronduit verbluffend. Naast erg originele werkjes werden er heuse kunststukjes binnen geleverd. Soms was het raden van de persoon die werd gezocht, kinderspel. Soms echter duurde het zoeken en gissen zo lang, dat de persoon zichzelf kenbaar mocht maken. Het werd een zweterige avond, boven in de ontbijtruimte van Goldener Stern, afgesloten met nog een nachtelijk schnappske op het terras.

Dinsdag al. Vandaag zijn de Oostenrijkse weermakers het voor één keer allemaal nog eens eens : we krijgen nog één dag bergzomer. Daar gaan we van genieten aan de andere zijde van het Tennengebirge, in Werfenweng. 's Morgens bij het ontbijt zingen we voor Jos VT en Marleen P die 37 jaar geleden mekaar het ja-woord gaven. Naar gewoonte zakt iedereen tegen vijf over half negen af naar het pleintje, onder de ranke torenspits van de Abtenauer Kirche en even later zoeft de Demerstee met Freddy aan de guidon het Lammertal uit. Een opeenvolging van tunnels brengt ons aan gene zijde van het Tennengebirge, waar we de herkenbare burcht van Hochwerfen hoog op de rots zien staan. Ook de Hochkönig, ons nog bekend van onze dubbele "Rupert-vakantie" kunnen

we nu rechts van ons zien. We buigen af naar Werfenweng, waar we de Ikarus-Bergbahn nemen die ons naar 1834 m brengt. Zoals beloofd krijgen we hier een magnifiek 360°-panorama, het mooiste van Salzburgerland. Na de nodige foto's zet de sliert zich in beweging en dalen we over een groene strip af. Heerlijk wandelen nu, heerlijk skiën in de winter. De zichten rondom zijn groots ! Onbelemmerd kunnen we rondkijken over Hochkönig, Tennengebirge en ver weg, de Höhe Tauern. Dachstein en Bisschofsmütze zijn er ook weer bij. We wandelen in gesloten formatie richting Heinrich Hackelhütte. Net voor we die gaan bereiken, kiezen we nog voor een zijsprongetje. Even klimmen en dan genieten van alweer die heerlijke bergzichten rondom. Bij de borrelstop klinken we nog eens op Jos en Marleen, de milde schenkers van de flessen voor vandaag. Aangekomen bij de hut verradt een heerlijke bakgeur al wat er dadelijk op tafel zal komen : Kaisersmarrn. Vanaf het terras, met zicht op het lagerliggende Werfenweng en op het aaneengesloten snoer van bergtoppen, genieten we van de heerlijke bergpannenkoeken. Na de middag splitsen we de groep in twee. Michel T neemt een klein deel mee naar het dal en kiest hiervoor voor de bredere Forstweg. De anderen hebben vertrouwen in hun voorman en weten dat er nog drie en half uur te wandelen is tot Pfarrwerfen, helemaal beneden aan de Salzach. De bende van Michel krijgt onderweg nogal wat stof over zich heen. Bosbouwers rijden af en aan over de kurkdroge bosweg, een dik gordijn van Staub achter zich aan slepend. De afdaling naar Werfenweng van "de grote groep" blijkt nogal technisch te zijn. De droogte maakt dat de stenen erg roetsjachtig zijn. Concentratie alom dus. Nu en dan hoor je iemand uitschuiven in het losse grind. Ward, de tot wandelaar omgetunedede ex-cyclo-crosser, laat ons even zien dat hij op de fiets een heuse acrobaat moet zijn geweest. Hij schuift, lijkt te vallen, corrigeert, plaats even zijn hand op de grond en veert weer recht. "Het was niks zelle ... Ik was eigenlijk al aan 't rechtekomen swent da'k viel", zo verklaart hij even later. Het is heet. Beneden, dicht bij Werfenweng, spreken we de drankvoorraad aan en kijken we hoog naar de Heinrich Hackelhütte. We volgen even een asfaltje en vinden dan een pad, in het lommer, langs een uitgedroogde beek. Werfenweng, met ook hier een hagelwit kerkje, laten we links liggen. We volgen een smaller wandelpad dat ons langs een hertenweide brengt. In de plaatselijke zwemvijver geniet de jeugd, spetterend in het water, van wellicht één van de laatste zomerdagen. Na een erg welgekomen tussenstop in het Zistelberghof dalen we verder af en vinden we de bedding van de Wengerbach. Door een tunnel van groen, met de klaterende bergbeek langs ons, zetten we onze weg voort. Even voor het eind van de tocht zien we ook in deze heldere, snelstromende beek, onze waterspreeuw weer over het water scheren. Wat verderop gaan we onder de rondbogen van de autoweg door en even later bellen we Freddy op om ons in Pfarrwerfen op te komen pikken. Wat aanvankelijk een gedurfde expeditie leek te worden, bleek achteraf een erg mooie landschapstocht te zijn. We wandelden in totaal **17 km met een HV van 280 m.**

Eindelijk afkoeling ... We zijn woensdag vandaag en de lucht lekt nog wat na van de nachtelijke regen. Zonder onweer zijn we 's nachts overgeschakeld van (té) heet naar vochtig, vroegherfstig, weer. We zijn er niet rouwig om : het is droog en vooral, je kan weer ademen. Vandaag rijden we naar Hallstatt, op goed 30 km van het prima Goldener Stern Hotel. Aan de oostzijde van het meer zet Freddy ons af. Wat verderop nemen we het pad dat ons langs de Oostoever van het meer zal leiden. Het uitzicht is grandioos. Het donkere water weerspiegelt de grauwe lucht. De kille bergen rijzen vanuit het water op en vormen met hun grillige vormen een langwerpige kom. Dit lijkt wel een Noorse fjord. We volgen het wandelpad en genieten van het droge, gezond-frisse weer. Na goed drie km komen we aan een picknickplaats waar een stenige loopbrug het water in

loopt. Marina F gaat behoedzaam tot aan het einde van de steenstrip, draait zich om en laat een foto van zich nemen. Jeanine W wil er zo ook wel eentje. Maurice maakt een foto van zijn Jeanine, met het prachtige meer en de bergen achter haar. Jeanine wil terugkeren, verliest even het evenwicht, wil corrigeren, lukt daar niet in, schuift met de voet in het water, schrikt hiervan, raakt hélemaal uit balans en gaat één seconde later volledig slagzij. Dappere Jeanine laat het niet aan hart komen, dekt zich wat droog en lacht alweer. Gaandeweg zal haar kledij wel weer drogen. Of de GSM deze doop heeft overleefd, moet later nog blijken. Net voor het station van Hallstatt gaat het pad over in een vlonderpad dat is opgehangen aan de rotswand. Onder ons kijken we in de onpeilbare diepte van het meer. De veerboot, waarop we het gezelschap krijgen van een kakelende, fotografeerzieke groep Chinezen, glijdt ons naar de overkant. Wat later meren we aan en flaneren we door het tot Unesco-Werelderfgoed verheven stadje. De houten huisjes lijken wel tegen de rotsen te zijn gespijkerd. Sinds enkele jaren geleden dit bergdorpje volledig werd nagebouwd in China, trekken dagelijks honderden Chinezen door de straatjes van het pittoreske dorp. Iets over twaalfen gaan we aan tafel in Gasthof Bergfried, waar we een lichte (!?) maaltijd geserveerd krijgen.

Na het eten nemen we de tandradbaan die ons in geen tijd 350 m hoger brengt. Van op het uitkijkplatvorm aan de Rudolfsturm kijken we neer op Hallstatt en zijn meer. Wat mooi ! Dan volgt een klim waarin we in goed twintig minuten tijd 200 m hoogteverschil overwinnen. Het lijkt wel een sprint naar de top. Na vier dagen wandelen zijn er duidelijk nog WP'ers met reserve ! Na het uithijgen klimmen we nog even door en dalen dan door machtige beukenbossen af tot aan de Waldbach. Aan de briesende waterval houden we onze dagelijkse druppelstop. De afdaling richting Hallstatt leidt ons nog onderlangs enkele verticaal oprijzende rotswanden. Onderaan deze rotsen worden we geïmponeerd door de grootsheid van de natuur. We dalen verder af en vinden de Demerstee-bus terug, waar Michel op ons wacht met enkele van zijn volgelingen.

(19 km met 300 m HV)

Op de terugweg naar het hotel gaat het regenen, gieten zelfs. Daar aangekomen mogen we één voor één langs de koekentoog passeren. Een lekker stuk taart bij een vers gezette tas koffie ... heerlijk toch !

Dondermorgen trekken we met enige schroom de gordijnen open. De weersvoorspellingen waren gisterenavond niet echt fraai. We zouden de dag niet zonder regen doorkomen. Deze keer was er geen ontsnappen aan. 's Nachts stonden de hemelsluizen al een flink eind open en dat zou zich in de loop van de dag herhalen. Al zou er een kans bestaan dat de voormiddag hier en daar dan toch nog droog zou verlopen. Aan die strohalm klampen we ons dan maar vast wanneer we naar goede gewoonte tegen kwart voor negen starten. Kapitein Zeppos begeleidt ons op weg naar Sankt Martin. Regen is er niet te bespeuren. De lucht oogt zelfs vriendelijk. Blauw en grijs wisselen af. De omgevende bergen pieken boven de wolken uit. Wanneer we in Sankt Martin uitstappen is het best wel aangenaam wandelweer. Achter de kerk beginnen we aan onze klim die ons in iets meer dan 500 hoogtemeter naar de Karalm moet brengen. Net buiten het dorpje – het laatste boerenhof ligt net achter ons – stormt een kudde koeien de helling af. De onstuimige bende hoeft trappelt met geweld onze richting uit. We moeten echter hogerop en openen behoedzaam de poort. Luid loeiend trekt de bonte bende het bos in. Enkele exemplaren blijven ons echter met meer dan gewone belangstelling aankijken. De opwindings is duidelijk op hun darmen geslagen. Breed uit mekaar spetsend droppen ze hun vlaaien over ons wandelparcours. Michel T veegt wat hogerop enkele van die spetsers van zijn benen af. De weg naar boven is

aanvankelijk breed en stijgt fiks. Aan de Buttermilchalm kijken we, uithijgend, over het dal met onder ons het pittoreske Sankt Martin. Tijd om door te gaan. De hoogtemeters die we overwinnen nemen toe. De brede Forstweg gaat over in een smaller pad. Reformatie. Weer bijhijgen. Vragen hoe ver het nog is. Vertwijfeling. Haal ik dit nog wel? Nu teruggaan is ook geen optie. Doorgaan dus ! Een draaipoort met dwarsbalk op halve hoogte zorgt voor wat opwinding. Het pad slingert zich nu door een flos lorkenbos. We komen op de alm terecht. De schuine groene rand klimt tot de horizon. En daar ... zien we de hut. Honderd meter voor de Karalmhütte borrelen we onze Birneschnaps en wat later vinden we allen een plekje in de stemmige hut, die in 2007 nog volledig werd vernield door een blikseminslag. De worstensoep met Ferme Michel laat zich smaken. Iedereen is enthousiast. We hebben het allemaal, in groep, gehaald. De teller staat op 530 hoogtemeter. De wolken nemen stilaan het hoogste zicht op de bergtoppen weg. Onder ons kunnen we toch nog mooi diep zien in het dal, met daarin het kerkje van Sankt Martin.

Afdalen dan, over brede slingerwegen. Een oude tweetacttractor tokt onze richting uit. In de aanhangwagen een bonte bende die wellicht onze plekken in de hut zal gaan innemen. We laten de Schöberalm links liggen en kiezen daar voor een spichtig padje door de wei. Ook hier kijken de koeien ons met grote ogen na. Dan wordt het even technisch. Onder ons klatert een bergbeek, die we over moeten. Eer we echter het oversteekpunt hebben bereikt, moeten we een schuifgrage zigzaghelling af. Iedereen geraakt hier zonder kleerscheuren naar beneden, al zijn die kleren niet bij iedereen nog even proper als ze het water hebben bereikt. Het water van de beek kleurt grauw wanneer onze Paalse bende de schoenen gaat afwassen. Het blijft droog, en zacht. Ideaal wandelweer dus. We verliezen nog wat meer hoogte en bereiken de aangekondigde tweede hutstop. We zijn op de Spiessalm belandt. Daar krijgen we een Topfenstrudel ala Spiessalm aangeboden. Topfenstrudel is een erg authentiek Oostenrijks gebak. Iedereen kent natuurlijk de Apfelstrudel. Bij een Topfenstrudel wordt de appelvulling vervangen door een zoete kwark. Een puur-natuur product dus. Niet iedereen bleek de nogal uitgesproken smaak van de kwark te kunnen appreciëren. Vanaf de hut maken we nog een ommetje langs het "Urwald", met daarin de hoogste en dikste den van Oostenrijk. Het is natuurlijk geen sequoia, maar als je de armen rond de stam spreidt, heb je toch vier volwassen Wandelend Palenaars nodig om er rond te geraken.

In sprint naar beneden, over de alm dan. Het begint te druppen. We dalen in lange U's af, tussen de almen. Ver weg rommelt de donder. En dan gaat het snel. De druppels worden regen. De regencapes worden uitgehaald. Het gaat harder regenen, stortregenen zelfs. Een flits. En donder. Lungötz ligt echter vlakbij. Schuilen is geen optie. Doorgaan ! Het water volgt ons in golfjes over de weg naar beneden. Nog even. Dan, rechts tussen de huizen, onze Demerstee ! Met grijnzende Freddy achter de ruit. "Nat geworden mannekes ... ?", grapt hij. Binnen de kortste keren vindt iedereen zijn plekje in de knusse bus en rollen we weer richting Abtenau.

Geen terrasweer vandaag. Iedereen dadelijk naar de kamer en doucheke nemen. Om half zeven aan tafel en daarna krijgen we de jaarlijkse WP-wandelvakantie-Quiz. Deze quiz wordt sinds vorig jaar uitbesteed aan Michel T. In een keurige Powerpoint-presentatie peilt hij in dertig vragen naar het intellect van de deelnemende groepen. Het wordt een spannende avond, waarin Dubbel Trio nipt wint van de Slipkes. Altijd Onderweg neemt de derde plek op het ereschavotje in. En morgen ... Plan B, dat werd net voor de quiz al aangegeven.

Waarom een Plan B ? De Wettervorhersage voor Oostenrijk is nogal negatief. Het zou vandaag regenen, zowat overal én langdurig. We laten de klim naar de top van de Trattberg liggen en kiezen voor de Lammerklamm als alternatief. 's Morgens echter schijnt de zon en is het helder. Enkele witte wolkenplukken sieren de bergen. Freddy brengt ons in een klein kwartiertje naar de plek waar we vandaag zullen starten, aan een voetgangersbrugje over de Lammer, ergens tussen Abtenau en het Salzachtal. We stappen over lichtstijgende asfaltwegjes door een ontwakend Oostenrijks berglandschap. De kleuren zijn fel, alle details zijn scherp afgelijnd. Op een alm aan de overkant van de weg siert een vlekje koeien het groen van de alm. De Aubachwaterval valt ons wat tegen. Het meest spectaculaire view-point werd echter meegesleurd door het water en later niet weder opgebouwd. Bloemen als guirlandes sieren de typische berghuisjes. We stappen over een dun paadje in een donker bos, steken nog een alm over en staan dan aan de ingang van de Lammerklamm. De rivier heeft zich hier in de loop der jaren met een niets ontziende kracht door de rotsen geboord. Ronde spoelgaten, diepe trechters, donkere hollen ... een stevige trap leidt ons in de Dunkle Klamm. (Hooi- en hout-)duivels kijken ons grijnzend aan. Op de wand merken we plaatjes met daarop de stand die het water hier ooit haalde. Hallucinant ! We passeren weer het startpunt van de Klamm en volgen dan de loop van de rivier over een hoge wandeltrap. Vanop een brugje kijken we over de volle lengte van de kloof. Indrukwekkend ! Wat verderop wordt de Lammer weer breder en rustiger. We volgen, kijken rond naar de zonbeschenen bergwereld en komen zo weer aan de Demerstee-bus. En of Plan B een geslaagd initiatief was !

We rijden door tot Golling, vinden na enig zoekwerk de smalle Panoramastrasse die ons naar Trattberg moet brengen en genieten (?) dan van de vele scherpe haarspeldbochten die ons naar 1450 m moeten brengen. Freddy geniet eveneens. Hij mikt zijn logge autocar door de bochten al was het een doodgewone PKW. We betalen tol en mogen dan nog 9 km bochten tellen. Boven op de Hintertrattbergalm parkeren we de bus en wandelen we richting Wimmeralm. We laten ons het schnapps-aperitief welgevallen en stappen wat later de Wimmerhütte binnen. De dames ontvangen er ons met hartelijke vriendelijkheid. De stoof is aangestoken en binnen is het winters warm. Na de drankjes wordt er voor ons een Fleischkrapfen met zuurkool geserveerd, alweer een plaatselijke specialiteit. De borden worden in geen tijd geledigd, al blijft hier en daar nog wel een toefje zuurkool achter. Eens we de warmte van de hut achter ons laten, beginnen we aan de klim naar de top van de Hoher First, de hoge vorst (als van een dak). Michel en de zijnen blijven een tijdje in ons gezelschap om dan over de brede almenweg naar de Moosangerlalm te stappen met de bedoeling daar bij een drankje te wachten tot de rest van de groep weer afdaalt van de Hoher First. Vrijdag sluitingsdag ... Geen hut dan maar en terug tot aan de bus. De overigen trekken in enkele brede zigzags hogerop. Na een niet al te lange klim bereiken we de langgerekte top van de Hoher First. Ondertussen zijn de wolken in de meerderheid en wordt ons het zicht op de hoge toppen ontnomen. Door enkele kijkgaten kunnen we echter beneden ons nog genieten van enkele fraaie panorama's. De afdaling is weer maar eens vrij technisch en vergt weer opperste concentratie. We raken echter ook nu weer zonder kleerscheuren op de bredere almenweg. Die volgen we richting bus. Een kudde paarden kruist nog ons pad, wat nog enkele spectaculaire foto's oplevert. Freddy stuurt wat later zijn Demerstee-gevaarte weer feilloos naar het dal en geniet weer zichtbaar van de haakse bochten.

's Avonds zou er een optreden van een coverbandje zijn. Alleen bij droog weer echter. Zal de lucht echter zo lang zijn water kunnen ophouden. De luifel wordt tóch over het podium getrokken en tegen achten beginnen twee broers aan hun act. Een basgitaar en

een akoestische gitaar : dat zijn de instrumenten. En natuurlijk hun stem. Onwaarschijnlijk wat die mannen ons brengen. Een aaneenschakeling van gekende nummers uit onze verre jeugdijaren. We zingen natuurlijk uit volle borst mee en genieten ! Tegen tien nemen de heren afscheid van hun publiek en dan komt dé verrassing. Eric M klimt het podium op, onderhandelt wat met de gitarist, krijgt de gitaar rond de schouder en speelt dan solo voor ons ! Ontroerend mooi. Drie nummers mag hij brengen. Het derde grijpt ons allen naar de keel. 's Morgens mochten we in de bus genieten van Louis Neefs' hit van toen "Laat ons een bloem". Eric streelt de snaren en brengt voor ons een uitgekledede versie van dit nummer. De staande ovatie die volgt doet ons verlangen naar meer. Volgend jaar in Schlading misschien ... We sluiten af met een nachtmutsje en kruipen tegen elven onder de wol. Uitrusten en opwarmen voor morgen. Tegen dan wordt een ganse dag regen voorspeld. Alweer !?

Zaterdagmorgen, onze laatste wandeldag. Al vanaf het ogenblik dat ik de ogen open, hoor ik het buiten druppen. Regen dus. Alle weerberichten checken, buienradars laten vooruit lopen in de tijd ... Er is maar weinig positiefs te vinden. Het regent en het zal wellicht een groot deel van de dag blijven regenen. We kunnen alleen maar hopen dat de intensiteit wat zal afnemen. Bij de briefing 's morgens werd nog eens herhaald dat het programma vandaag wordt uitgevoerd zoals werd aangekondigd. Onverkort. Regen of geen regen. Erdoor ! "Om te wandelen bestaat er geen slecht weer, alleen maar slechte kledij". Op weg naar de Gossauer Seen zou je bijna durven gewagen van een opklaring. Tussen de wolken torenen enkele hoge toppen uit. De Bisschofsmütze krijgen we echter niet te zien. Aan Gasthof Gossauer See, waar we tegen de middag worden verwacht voor het eten, laten we onze droge spullen achter en scheiden we de groepen. Eén deel mag met Michel T mee rond het grootste van de drie bergmeren, het andere deel trekt door de Hintere Gossausee. Opmerkelijk is dat de groep van Michel merkbaar groter is dan de vorige dagen. Vermoeidheid ? Of toch de regen ? We wandelen langs de linkeroever van het meer. Het water is donker en wordt getekend door ontelbare kringetjes van evenzoveel regendruppels. Waar we even onder een rotskraag door moeten, sijpelt het water in dikke druppels van de bergwand naar beneden. Al regent het onophoudelijk, de sfeer blijft opperbest. Er wordt gerelativeerd. "Goed dat we dit maar één dag hoeven mee te maken. Zie eens hoe mooi het bij het begin van de week was ...". De brede weg die we volgen klimt nu gestaag en na iets minder dan anderhalf uur stappen bereiken we het bovenste meer, de Hintere Gossausee. De hut op de Holzmeisteralm is vandaag niet open. Op en zaterdag !? Wellicht speelt ook hier het weer mee. We maken dankbaar gebruik van de luifel die het terras overspant en drinken er onze laatste schnapps voor deze vakantie. Met het frisse weer smaakt die nog beter dan de vorige dagen. We dalen weer af en zoeken gaandeweg naar niet te vinden gaatjes in de wolken. Om half één zijn we weer aan het Gasthof, waar we Schweinebraten geserveerd krijgen. Het vlees is lekker, de mosterd scherp en de mierikswortel zo mogelijk nog scherper.

Tijd om de groep weer te spitsen. Wie niet mee naar boven gaat met de Gossauer Bergbahn, krijgt een paar uur vrijaf. Freddy rijdt hen weer naar Abtenau. Het regent nog steeds. Er heerst argwaan. Hoe zal het pad dat we nemen eruit zien ? Gaat dit niet te fel naar beneden ? Uiteindelijk beslist meer dan de helft van de groep om te opteren voor een kort siësta-intermezzo. De anderen zeilen naar boven in een grote liftbak, met plaats voor 35. Er schieten nog maar 21 dapperen, de elitetroepen dus, over waaronder zes dames. Boven kiezen we voor de Herrenweg, een pad dat ons in drie en half uur 650 m lager moet afzetten. We draaien rond de Gablonzer Hütte, waar geen levende ziel te

bespeuren is en zetten de daling in. Al van bij aanvang blijkt dat dit geen sinecure gaat worden. Het pad is smal en vooral erg glibberig. We vorderen behoedzaam. Waar mogelijk helpen houten loopbrugjes ons over té modderige passages. Maar ook hier is het opletten, want het hout blijkt spekglad te zijn. Even mogen we recupereren op een stukje Forstweg. Dan duiken we weer het bos in volgt een volgende aalgladde brugjespassages. Niet iedereen blijft recht, doch het blijft bij enkele onschuldige schuivers. "Hey, kijk hier !". Mia C vindt een vuursalamander langs de rand van ons pad. Het zeldzame beestje wordt enkele malen gekiekt en zet rustig zijn weg verder. Net als wij. Een laatste bospassage wacht ons. De Kalvarieberg. Zo erg is het echter niet, doch ook hier zijn de balkjes en brugjes als ijs. Wanneer we een laatste keer de bredere bosweg bereiken, opteren we ervoor om deze te blijven volgen tot aan de grote weg. Eens die bereikt worden, volgen we die even en laten ons dan oppikken door Freddy. Met voor de middag 13 (of 5 km) en na de middag nog eens 10 km, komen we vandaag aan **23 km, met een HV van 250 m**. In één week tijd wandelden we 123 km bij mekaar en overwonnen we 3170 m hoogteverschil.

Om onze wandelweek in Hotel Goldener Stern af te sluiten, krijgen we op de laatste avond nog een galadiner aangeboden. De keukenploeg doet extra zijn best. Het voorgerecht is een kleurige variatie op gerookte zalm, dan volgt een smakelijk soepje en het hoofdgerecht kreeg een Italiaans accent met enkele schijfjes gebakken polenta. Op het dessert is het dan even wachten. De lichten worden gedempt en vanuit de keuken wordt een kanjer van een taart naar binnen gedragen. Op die taart, ingekaderd, de tien dorpen waar we tot nu toe onze wandelvakanties doorbrachten en daaronder "tien topweken, Eddy en Magda, 1000 x bedankt !". Blijkt dat Michel T in het geniep is gaan onderhandelen met de keuken en dat de meester-pâtissier van het hotel deze taart heeft gebakken. Ondertussen is Blasius bezig aan zijn opwarmingsronde. Met zijn trekzak bouwt hij de ambiance op en wanneer hij het publiek erbij gaat betrekken en Eric, Rosette, Jeanine, Lutgarde en Eddy een aantal knotsgekke instrumenten mogen bespelen, joelt de zaal van het lachen. Weer gaan de lichten uit. Deze keer komen Marleen en Rosette de zaal binnen met een groot pak, mooi ingepakt met een pracht van een strik errond. Voorzichtig wordt het kleurige papier verwijderd en wordt wat beschermmateriaal weggehaald. Dan komen de twee schaapjes tevoorschijn. Eén reuzengroot moederschaap en een wat kleiner lammetje. Uniek mooi ! Duidelijk geëmotioneerd dankt de voorzitter het gezelschap en geeft hij hen nog mee dat hij dolgraag nog vele jaren zulke vakanties wil blijven aanbieden.

Blasius geeft nog tot iets over tien van jetje en sluit, op verzoek, af met hét wandelvakantielijfied Sierra Madre Sur. Het Wandelend Paal pubiek gaat uit zijn dak. En blijft wat verdwaasd achter wanneer Blasius zijn instrumenten bij mekaar begint te pakken. Gerhard, de baas van Goldener Stern, weet echter raad. Van nu af fungeert hij als DJ. De ene na de andere meebrulhit weet hij uit zijn pc te plukken. "Sweet Caroline Hohohoo", "Alice, who the fuck is Alice", "Hey Baby Hoe Ha" en een hele rits Duitse schlagers passeren de revue. We dansen, klappen, brullen en lachen dat het een lust is. Uiteindelijk tikt de klok naar twaalfen toe en vraagt de voorzitter Gerhard om nog één keer "Sierra" te spelen. Een laatste keer worden de kelen schor gezongen. Handen in de lucht, in één grote kring, trekken we een streep onder onze Abtenau-vakantie. Wij blij, Gerhard content en Freddy ook gelukkig : hij kan eindelijk naar bed. Zijn kamer ligt vlak boven het restaurant en eerder gaan slapen zou toch niet lukken.

Zondagmorgen ... Buiten is het grijs en grauw. En binnen stapelen de valiezen zich op. Tijd om naar huis te gaan. Niet voor Raymond en Lea, zij blijven nog twee dagen langer.

Aan het ontbijt worden Eva en Gerhard even geroepen. De voorzitter had een korte dankrede voorbereid, doch de krop in zijn keel was net iets te dik om die vlotje te declameren. Naar goede gewoonte boden we onze gastheren jenever en pralines aan. Gerhard dankte in zijn naam ook nog eens de groep en zei dat iedereen steeds welkom is in zijn Goldener Stern.

En toen ... kwam er een schweintje mit een lange snuit en 't vertelselke was uit.